

Ifjúsági találkozók

A szakmunkástanuló és dolgozó fiatalok hónapja keretében tegnap, szombaton két szegedi nagyvállalatnál rendeztek ifjúsági találkozót. A DELEP és a DELTERV KISZ-bizottsága közösen szervezte meg a megyei építőipari ifjúsági napot a Dél-magyarországi Építőipari Vállalat Vár utcai klubjában. Az egész napos programorozat keretében délelőtt előadások hangzottak el az építőiparban dolgozó fiatal műszakiak és közgazdászok helyzetéről, a fizikai dolgozó fiatalok pályakezdéséről, valamint az ifjúsági lakásépítési-vásárlási lehetőségekről. Az előadásokat szekciósülés követte, majd délután szellemi és ügyességi vetélkedőre került sor.

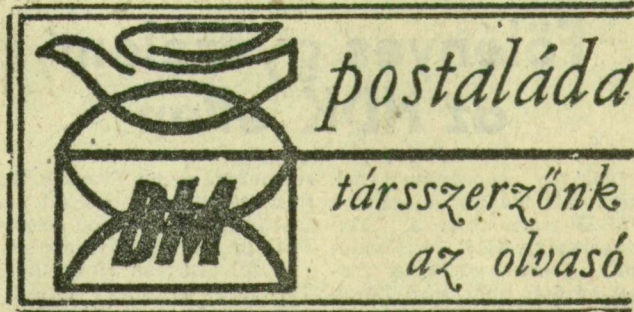
Az építőipari dolgozó fiatalok ifjúsági napja este kulturális műsorral zárult. A textilipari vállalatok — a HODIKÓT, a Szegedi Ruhagyár, a KSZV és a Szegedi Textilművek — fiataljai kilencedik alkalommal rendezték tegnap ifjúsági találkozót. Délelőtt a gyárakat, szakmunkásképző intézeteket és a szakmunkásképző iskolákat mutatták be, majd játékos szellemi vetélkedőre került sor. Délután sportrendezvények színesítették a programot, az ezt követő fórumokon pedig a textilipari időszerű, illetve külpolitikai kérdésekről esett szó. Este táncház, filmvetítés és diszkó zárta az egész napos ifjúsági rendezvényt.

A művelődési integráció tapasztalatai

Az ország mind több településen hozták létre a közoktatási, közművelődési és sportintézmények összevonásával, integrációval szervezett egységeit, az úgynevezett általános művelődési központokat. A művelődési irányítóinak többsége érzékenyen reagált a helyi kezdeményezésekre. Több megye tudatos, tervszerű irányító munkáról számolhat be. Néhány vidéken ezekben a hetekben alakítják, alakították ki az integráció helyi modelljeit. Amikor akadnak olyan megyék is, melyek továbbra is túlzottan óvatosak: itt nehezen alakulnak több célú művelődési intézmények — állapítja meg az integráció helyzetével foglalkozó művelődési minisztériumi tájékoztató.

Az oktatási, közművelődési és sportintézmények összevonásának az a célja, hogy a művelődési alapellátás magasabb szintű legyen mind az iskolai oktató-nevelő munkában, mind a felnőtt lakosság körében, s egyszerűbbé váljék az igazgatás-gazdálkodás. Jelenleg 20 kísérlet folyik az országban. Hat településen — Pécsen, Kecelen, Debrecenben, Földesen, Halásztelken és Mezőhegyesen — kifejezetten a sajátos igényekre tervezett, újonnan épített, létesítmények adtak otthont az általános művelődési központnak. A többi helyen már meglévő, más rendeltetésű, illetve régi épületeket használtak fel a komplex művelődési intézmény kialakítására.

A Postaládába érkező levelek panasztémái az évszázok változásának hű tükröi. Idényjellemző gondok köszönnek rendre vissza: nyaranként az idegenforgalom, a vízhiány, a közlekedés, tavasszal és ősszel a vendéglátás, a kereskedelem, a tisztaság az, amelyről leginkább panaszkodunk. És most — a levelek tanúsága szerint már megérkezett legelső évünk slágertémája: a fűtés. Hiába süt ugyanis még mindig melegen a nap, fűtünk. Azaz néha csak fűteni szeretnénk. Ez nem mindig egyszerű, már csak azért sem, mert különbözőek vagyunk. Van, aki forrón szereti, s van, akinek

sok a melegtől. S akad olyan, aki a gazdálkodj okosnak (az energiával) című — manapság igen népszerű — „társasjáték” szabályainak be nem tartását kéri számon a partnerétől.

Fűtött lépcsőház — lehűtött lakókkal(!?)

A Felsőváros 333-as és 334-es épületében lakók közösen írt levelét teljes terjedelmében és egyetértésükkel tesztük közzé. Azzal a céllal, hogy az illetékes vállalatot az ésszerűség és a mindenkire érvényes takarékosági intézkedések a jelenlegi helyzet felülvizsgálatára, de még inkább változtatására készítik.

„A szegedi Városgazdálkodási Vállalat tájékoztatója szerint ez év október 15-től a lépcsőházak fűtéséért köbméterenként 14,40 forintot számláz, fűtési idényként. Ez bennünket, egy KP-11. típusú tizsintés épület 60 lakásának lakóit a lépcsőház 1364 köbméteres térfogata alapján évi közel húszezer forinttal terhel.

Javasoltuk levélben a vállalatnak, hogy közösen szüntessük meg a lépcsőház fűtését, ezzel a lakásonkénti körülbelül 330 forintos költségcsökkentés elkerülhető lenne. Szóban máris elutasító választ kaptunk, mondván, hogy a vállalat az Országos Anyag- és Árhivatal IV/21 (1982/AT 16) AH alapján jogosan fizettet. Az előző határozattal nincs szándékunk vitatkozni — ha fűtünk, fizetünk kell. De mi nem kérjük a fűtést a lépcsőházban!

Allandó téma az energia-takarékosság, akkor miért erőltetünk lakók ezreire olyat, amit nem akarnak, ami felesleges? Igaz, a lakásokból így valamennyi meleg kiszökik a bejárati ajtón a

lépcsőházba — de ez távolról sem kerülhet annyiba, mint amit követelnek tőlünk. Tegyük kötelezővé az ajtókat körbeszigetelést, ha még ezt a kis meleget is meg akarjuk fogni (vagy gyártsanak jobban záró nyílászárókat!).

Sehol nem teszük kötelezővé olyasminnek a megvásárlását, amit a vevő nem kíván megvenni — miért eltérő ez a lépcsőházak fűtésénél? Ahol nem távfűtés van, ott sem fűtik a lépcsőházat. Vagy még nagyobb nyereségre vágyik a Városgazdálkodási Vállalat a távfűtésből? Köztudott, hogy ez a tevékenységük meglehetősen hasznos hajt nekik! Hogyan érvényesül ez az összeg a nem társasházi lakók esetében — ott is a lakók fizetik a lépcsőház fűtési díját? Jó lenne, ha egyúttal arra is választ kaphatnánk, hogy reggeltől a délutáni órákig miért hidegek sok esetben a lakások radiátorai, s fáznak az otthon levő picik, anyukák és idős emberek! Tudomásunk szerint a szolgáltató vállalatoknak is azt a feladatot szabták, hogy szolgáltatójuknak — ne az árát emeljék elsősorban, hanem a színvonalát!

Talán még nem késő az elhamarkodott döntés felülvizsgálata, s a szerintünk népgazdasági szinten is jelentős megtakarítást eredményező fűtés megszüntetés bevezetése. Igerjünk, nem kérünk az ötletért külön honoráriumot!”

Gázos ügyek

Balázs Sándorné (Nyíl u. 25/A) és szomszédai gázos tortúrájára már tavaly decemberben elkezdődött, amikor közel tizenegyszer forintot fizettek családonként azért, hogy házuk kapujáig vezessék a gázcsövet. Ez év nyarán (!) a vezeték meg is érkezett a házig. Ekkor következett volna a belső szerelés — költségeinek 25 százalékát készpénzben azonnal kifizették —, a fennmaradó 75 százalékra az OTP-től kértek hitelt. Az összeget meg is kapták annak rendje, s módja szerint, a következő kikötéssel: 1982. július 30-ig kötelesek a szerelési munkálatokat elvégezni. A szerelők azonban csak szeptemberben jelentek meg, öt darab gázkészülékkel, melyeket a Nyíl utca gáz nélküli öt lakásához osztottak szét. A panaszosok levele október közepén kelt, s tanúsága szerint mind eze ideig — a további szerelési munkálatokra várva — szétült lakásban, s hidegben várják további sorukat. Természetesen fizetik a gázszerelesre kért OTP-résztleteket annak ellenére,

hogy a gázt nem használhatják. Egy valami talán vigaszt nyújt majd számukra a fagyos téli estéken. Történetesen az, hogy gázdíjat még nem kell fizetniük. Ja, hogy közben fáznak a gyerekek és a felnőttek, és csatátérre emlékeztet a lakás? Ki tehet erről? Talán a kereskedelem, mely hosszú-hosszú hónapok óta nem forgalmaz elegendő gázkonvektort. De az is lehet, hogy a felelősség a szerelésre kötelezett vállalatot terheli?!

Tóth István szegedi olvasónk idős és beteg emberek nevében ragadott tollat, amikor kétségbeesetten panasolja, hogy legjobb tudomása szerint hamarosan megszüntetik az Alföldi Tűzép-vevőszolgálati boltját a Csongrádi sugárúton. Ez azt jelentené, hogy tüzeijért a rókusi Tűzép-telepre kellene járni. Örömmel közölhetjük, a hír rémhír. Az Alföldi Tűzép Vállalat illetékesétől érdeklődtünk, aki elmondta, hogy a vevőszolgálati bolt továbbra is a Csongrádi sugárút 12. szám alatt fogadja a megrendelőket — egy másik irodában.

Gondoljuk még tovább!

A vasúti kereszteződésekben történt balesetekről írott riportsorozatunk úgy kezdődött, hogy szeretnénk fölhergelni a szakértőket. „Ha kell, zsaroljuk meg őket. Véláztató a nyugalomuk” — írtuk. Hamar kiderült, csak a buszvezetők hergelődtek föl, tőlük kaptuk az első visszautasító levelet. Közöltük is

október 23-i számunkban. Most sokkal higgadtabb levél érkezett hozzánk, Jónás Imre szakszervezeti főbizalmi írta.

„Fölháborodva olvastam és olvasták kollégáim a »Gondoljuk tovább!« cikkben található sorok azon részét, amelyet valamely felelőtlen kollégánk írt az egész kol-

leirt nem felel meg a valóságnak. Persze, ez nem menti az autóbusszvezetőt műndér becsületét. Egyébként ugyanolyan »kaliberű« emberek vezeték a helyi buszokat is, mint a távolságiakat, csak sokkal veszélyesebb közegben.”

Az, hogy valaki más véleményen van, mint mi, a legtermészetesebb dolog. Az is nagyon jó, hogy megírja véleményét. Elgondolkodtató azonban, hogy nem a sajátjaként írja, hanem társai nevében. Így kezdődött az a levél: „Mi, a 10-es Volán gépkocsivezetői...” Lám, most kiderül, vannak néhányan, akik egészen más véleményt mondanak, ha megkérdezik őket. Nem tudjuk, kik vannak többségben, de bízunk benne, hogy a józan ítélletük.

Az Okos Jósok ügyében nem vagyunk vétkesek. Eszünk ágában sem volt megsérteni azokat, akik munkáját napról napra igénybe vesszük, és akikre keresve se tudnánk rosszat mondani. Tessék csak megnézni még egyszer a levelet, hájszálra pontosan közöltük. Az idézőjelen belül van az Okos Jósok, zárójelben, három fölkiáltójellel. A sértés tehát — ha az van benne — nekünk szolt. Kiegészítve így értelmezhető talán: mit ugatnak bele megint az Okos Jósok abba, amihez nem értenek?! Mi természetesen nem sértődünk meg. Testi biztonságunk és lelki nyugalomunk érdekében minden embernek joga van szólni, nekünk kötelességünk is.

Horváth Dezső

Nem bántja a szemét?

Mármint az utcákon, tereken szerteszét dobált szemét nem zavarja-e a szemét. Ezt a kérdést több levélírónk is felvetette. Többek között K. J. (Csanádi u.), azt teszi szóvá, hogy lakóházuk környékén mit sem törődnek a környezetvédelemmel. Hiszen papírzsomborokat, papírdobozokat, konzervdobozokat és egyéb hulladékot nyugodt lélekkel dobálnak el a lakók. Egy névtelen levélből pedig arról értesültünk, hogy

Szeged egyik legszebb utcája — a Somogyi Béla utca — meglehetősen elhanyagolt. Török Imre (Szamos u.) olvasónk a Gyevi temető alapötletéről panaszkodik. Azt javasolja, hogy az illetékesek a tervezettnél előbb számozzák fel a temetőt. Ugy gondoljuk, mindenképpen át kellene gondolnia, milyen munkát és gondot jelent egy temető megszüntetése.

Összeállította: Kalocsai Katalin

Pár szál virág

Napok óta izgatott a do két napja tért meg szolg, nem jár-e Arany János emlékezte is úgy, mint forduljak? Ki mondja meg, Bethlen Gábor három évvel korábban, halálának évfordulóján. Ugyanis Bethlen Gábor Szegedi Dóm téri arkádok alatti mellszobrárt, halálának 350. évfordulóján, egy közösség sem koszorúzta meg; csak egy-két szál virág jelezte, mégsem felelték egyes személyek. Pedig a történetíró úgy írt róla, hogy vagy soha se halt volna meg, vagy se született volna... a választott király, történelmünk egyik legnagyobbika, legigazabbja.

Arany János is hasonló óriása a magyar irodalomnak, nem hagyott tehát a gondolat, csak kap egy csöpp kis babért. Igaz, neki életében is kijutott, s nem is csak egy-két levél — de most, halálának 100. évfordulóján, meg kell, hogy emlékezzen róla Szeged népe is, hisz laknak az Arany János utcában, in- zés (mégis valami). A Magyarországi Szövetségnek járója is ott lévő; s kik ott bejárnak, ismerik Arisztophanészt... Arany János szocialista brigádok tuca- jával lehetnek és Toldi Miklós úttörőcsapat, raj, órs.

Régi barátomat tárcsáz- tam a megyei néprontnál, a barát szabadságon, az apparátus nem tud semmiféle rendezvényről. Mondják, hívjam a városi néprontot, talán ok. Hívtam. Kértem a mozgalomból régóta ismert személyt, nem tudott ő sem Arany János megemlékezéséről, így egy-

szabb tavollet után. Kihez forduljak? Ki mondja meg, hogy mikor tisztelegjünk a Családi kör, a Toldi, a Walesi bárdok irojanak emléke előtt? Talán az egyetem. Tehát tárcsáztam az irodalomtörténeti tanszékét. Elnézés... hosszas futkosás... majd a válasz: október 22-re nincs betervezve semmi, az egyetem már leröta kegyeletét az elmúlt héten. „De hát se halott volna meg, vagy se született volna...” — kérdeztem; hosszas hallgatás, búcsú, én is elnézést kérek. Kihívjak, ki az illetékes?

Kinomban felhívtam a Szeged városi református egyház esperesi telefonszámát, hátha ok tudnak valamit, hisz Török Pál, volt kisújszállási rektor — 1882-nem is csak egy-két levél — temette, búcsúztatta a költőfejedelmet. Egy hölgy szól: ez kimaradt, de igéri, legközelebb szoba kerül a gyülekezet előtt az emlékezés (mégis valami). A Magyarországi Szövetségnek csoportjánál senkivel sem tudtam kapcsolatot teremteni, csüggedni kezdtem. Felémlelt előttem az Uj- Irás 1982-es naptár — poszterjének Arany János képe a szerény, a tartózkodó, a hivalkodásra képtelen arc az örök itteni néppel azonosuló...

S úgy döntöttem, hogy 1982. október 22-én megfogom gyermekeim kezét, s pár szál virággal elballagunk a panteonba, az arkádok alá — Arany Jánoshoz.

Agoston István

Az írószövetség helyi csoportja és a Somogyi-könyvtár október 23-án elhelyezte a megemlékezés virágait Arany János szegedi panteonbeli szobránál. (A szerk.)

Három ország művésze

Holnap, november elsején lenne 95 éves Balázs G. Árpád festő- és grafikusművész, három ország alkotója, akitől tavaly vettünk örök búcsút. 1887. november elsején született egy Kassa környéki faluban. Újvidéken kezdte középiskolás tanulmányait, a bajai tanítóképzőbe iratkozott, majd Pestre szökeése után Kiskunfélegyházán szerzett tanítói diplomát.

Erős szálakkal kötődött a nagybányai művésztelep alkotóihoz. Főiskolai tanulmányait kettőtöri a háború, egyszerre a pécsi hadikórházban találja magát. Innen visszatér második szülőföldjére, Bácskára, s bár itt bontakozik ki művészi szemlélete, első, számotartott kiállítását 1921-ben Kassán rendezte meg. Prágában is kapcsolatba kerül a legmodernebb törekvésekkel. Ek-

kor jelentkeznek művein a szocialista témák. Visszatérve negyvenéves belgrádi lakos lesz. Itt él 1941-ig, majd Szegedre kerül rajztanárnak, s egy erdélyi vargabetű után városunkban él egészen 1957-ig, amikor is mindenekelőtt a Délmagyarország rajzolója. A hetvenéves művész visszatér Szabadkára, pályájának új, termékeny periódusa kezdődik el. Elete utolsó esztendeit Szegeden töltötte családja körében.

Balázs G. Árpád gazdag életműve jól példázza az öntudatra ébredés alkotói stációt, a műfaji sokszínűség pedig európai látókörét, kísérletező kedvét. Egy 1932-ben készített linóleummet szetével emlékezünk a Szegedhez oly sok szállal kötődő nagyszerű művészre 95. születésnapján.